

Kötter Tamás

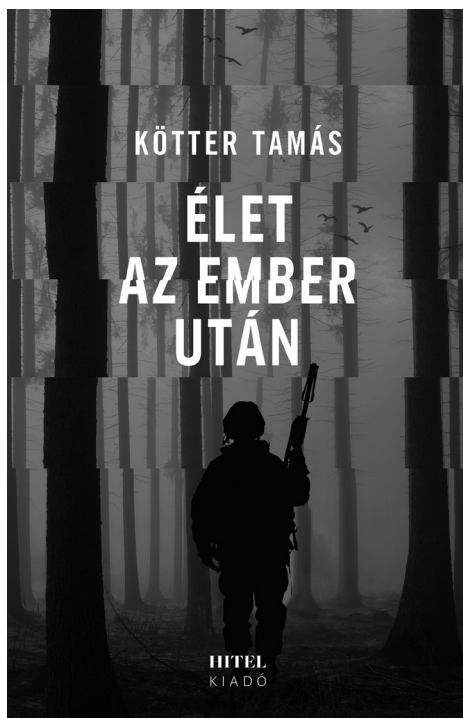
Élet az ember után

Rövid tartalom

Veszedelemes regény Kötter Tamás új, sodró lendületű története. Maró szatíraként ragad magával, kezdetben ismerős vizeken bolyong, egyszerre nevetetve és elgondolkodtatva mindazon, ami körülvesz minket ebben a politikailag korrekt, egyre zöldebb, egyre liberálisabb világban.

Aztán a történet egy merész csavarral, zord tónusokat öltve ijesztő disztópiává alakul, és egy olyan végkifejlet felé vezeti az olvasót, amely messze túlmutat az ilyenkor kötelező fordulatokon. A rendszerhez alkalmazkodó, ügyeskedő hétköznapi karakterek immár nem az új eszmék világfelforgató hatásait próbálják valahogy elviselni, hanem az életükért küzdenek egy olyan világban, amely felé jelen pillanatban – minden jel szerint – széleseben haladunk.

Az *Élet az ember után* egyszerre groteszk társadalmi parabola, kőkemény disztópia, egyúttal szellemes figyelmeztetés a lehetséges jövő veszélyeire.

KÖTTER TAMÁS: József Attila-díjas író, 2012 óta számos népszerű novella és regény (többek közt: *IKEA, vasárnap; Rablóhalak; Frontnovellák a II. világháborúból*) szerzője. Nem titkolt írói célja, hogy részletesen bemutassa a felső-középosztály világát, miközben kíméletlen pontossággal és gúnnyal, ugyanakkor szellemesen világítja meg azt is, hogy az ún. „magyar elit” hogyan próbálja adaptálni a globális elit által megvalósított élet- és létformákat.

Részlet a könyvből

„Szép a lakásod. Tudod, hogy kié volt előtted?”

Magyari kétségbeesetten próbálta magáról más irányba terelni a beszélgetést, és még azt sem bánta, ha közben a kérdésben rejlő nyilvánvaló célzással – te képtelen lennél ilyen ízlésesen berendezni ezt a régi, a fordulat előtt egyszerűen csak a polgári jelzővel illetett, nagy belmagasságú, gipszstukkókkal díszített, a Nagy Folyóra néző lakást – megsérti őt.

Mialatt Magyari a belekapaszkodó spicces növel átbotorkált a holdfényben ragyogó lakáson, volt ideje körbe nézni, és a félhomály ellenére a berendezés jó néhány részletét ki tudta venni.

A lakás még mindig a fordulat előtti hedonizmus illatát árasztotta magából. Mindent a dzsungelmotívum uralt itt. A nappali egyik falát borító tapéta elefántoktól, tigrisektől és majmoktól hemzsegő őserdőjével szemben különféle afrikai törzsek, a sápadt holdfény vetette árnyékban még ijesztőbbnek ható harci maszkjai sorakoztak. A falakon kirajzolódott néhány egészen furcsa, absztrakt festmény színes részlete; a bútorok egyszerű, jobbára letisztult szögletes formájuk voltak, nehéznek tűntek, és hasonlóan a lábuk alatt recsegő öreg padlóhoz, szemmel láthatóan igazi fából készültek; a holdfényben fürdő hatalmas kristálycsillár a dzsungel vízcseppjeire emlékeztetett. A hálóban, ahol Magyari és a nő egy hatalmas, még a nappali méretű szobához képest is túlméretezett ágyban feküdt, a kinti részlethez képest már megszelídülve, de folytatódott a dzsungeltapéta; ám itt tigrisek, majmok és elefántok helyett színes papagájok bujkáltak az ágak, levelek közt, és vigyázták az alvó álmát.

„Egy színészé”, felelte a nő, észre sem véve a kérdésben rejlő célzást, majd ábrándos tekintettel ezt tette hozzá: „Jó pasi volt, de sajnos az ilyen férfiak általában melegek.”

„Honnan tudod, ismerted?”, kérdezte Magyari.

„Csak a filmekből meg magazinokból.”

„Egyébként tudod, hogy te is jó pasi vagy?”, tapogatta meg Magyari mellizmát. „És úgy vettem észre, hogy ráadásul buzi sem vagy.”

„Hé”, rázta meg a nő, a dicsérő szavait válasz nélkül hagyó, plafont bámuló Magyarit, majd, amikor a férfi kérdőn rávillantotta tekintetét, zavartan vihorászva így folytatta: „Ezt most bóknak számítam!”

„Kösz!”, biccentett Magyarai egy erőtlen mosoly kíséretében.

„És mi lett vele?”, terelte vissza Magyarai a beszélgetést számára biztonságosabb mederbe.

Mi lett volna, te hülye, ha ez a zombi lakik most a lakásában, ironizált Magyarai magában a saját kérdésén.

„Kivel?”

„A színésszel.”

„Ja, ő meghalt”, igazolta be Magyarai feltételezését.

„Öngyilkos lett, pedig szerette az életet. Sokat utazott. Az egész lakás tele van ilyen meg ehhez hasonló egzotikus dolgokkal, amiket Afrikából és Dél-Amerikából hozott”, bökött az állával az éjjeliszekrényen álló, fekete fából faragott, magas vékony, egyik kezében lándzsát a másikban pettyes állatbőrrel bevont pajzsot tartó afrikai harcost ábrázoló szoborra. „Nekem is tetszik, de azért egyedül nem annyira jó itt lakni”, vetett reménykedő pillantást Magyaraira, ám a férfi viszonzás helyett tovább faggatta: „Te is szerettél utazni?”

Bár Magyarit egyáltalán nem érdekelte a nő élete, arra azért ügyelt, hogy kézben és lehetőleg a személyétől távol tartsa a beszélgetés menetét.

„Igen, de amíg lehetett, nem sok helyre jutottam el. De nem panaszkodom, egyikét helyen azért voltam”, és röögön fel is sorolta néhány, az egykori Magyarország szomszédos állam nevét, ahova a fordulat előtt a vele egy társadalmi osztályba tartozók utazni szoktak.

„Gondolj arra, hogy a fiatalabbak sehol sem jártak”, emlékeztette a szerencséjére Magyarai.

„Hát, lehet, hogy igazad van”, bólintott a nő, bár nem túl meggyőzően; egy rövid csend után, már vidámabb hangon kérdezte: „Kérsz pirított szöcskét? Nekem tonnaszám van itthon”, nyúlt az ágy alá és húzta elő a gyorsan lebomló anyagból készült zacskóba csomagolt, nassolásra szánt rovarot.

„Ezek szerint egy féregfarmon dolgozol”, állapította meg Magyarai.

„Igen”, bólintott a nő. „Onnan van, néha hazahozok ezt-azt.”

„De ez nem lopás?!”, éledezett Magyariban a rendőr.

„Nem mindegy most már!”

„De”, visszakozott Magyarai.

Mindketten hallgattak; a nő fogai közt ropogtak a szöcskék, Magyarai szeme le-lecsukódott; érezte, hogy szép lassan elnehezül. Döntenie kellett, vagy ott alszik a nőnél, amihez ugyan nem sok kedve volt, ámde ebben a helyzetben kényelmes megoldásnak kínálkozott, vagy összeszedi magát és most azonnal hazaindul.

„Már mész is?”, kérdezte szomorú képpel, az időközben döntésre jutó Magyaritól a nő. „Még nem is meséltél magadról.”

„Majd legközelebb.”

„Lesz?”

„Keresni foglak”, hazudta ügyetlenül Magyarai.

„Hát persze.”

„Mit csinálsz holnap?“, törte meg a már félig-meddig menetkész, éppen a mandzsettagombjával ügyetlenkedő Magyarai az öltözködés alatt közénk ereszkedő, azóta egyre sűrűsödő és kínosabbá váló csendet.

„Nem tudom“, rázta a fejét a nő, majd felvont szemöldökkel, semmibe meredő tekintettel elgondolkodott, hogy végül félig viccesen, félig komolyan – Magyarai mikor meghallotta, nem tudta eldönteni, hogy nevéssen rajta vagy vegye komolyan és lépjen közbe – ezt mondja:

„Lehet, hogy öngyilkos leszek“.